

Spomini ...

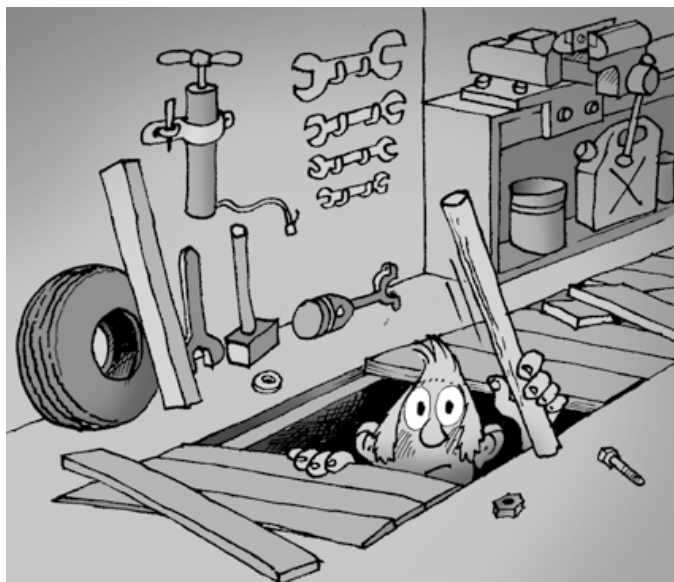
... na "rajžo" v Turčijo

2. del

Po vožnji skozi ledeno mrzlo Bolgarijo smo končno prispeli na mejni prehod v Turčijo. Imenuje se Kapikule, ki pa zdavnaj ni bil tako navaden, kot si mi v današnjem času predstavljamo in doživljamo prestop iz ene v drugo državo. Na stotine tovornjakov je čakalo na velikanskem prostoru, ki je bil poln blata, ker je na tem območju prešel sneg že v ledeni dež. Šofer je vzel vse papirje in šel v leseno poslopje, kjer se je nahajal carinski terminal. Rekel mi je še, da bo gotovo kar hitro opravil, saj ima s seboj celo „štango cigaretov“. S tem „darilom“, imenovano „bakšiš“, kar je v resnici podkupovanje carinikov, je hotel pospešiti prestop v Turčijo. In res - uspelo mu je! Namesto osem ur čakalne dobe, je s pomočjo cigaret in še precej denarja skrajšal ta postopek na šest ur. Ja, seveda je trajalo tako dolgo, saj so tudi drugi z vsemi legalnimi in ilegalnimi sredstvi poskušali čim hitreje opraviti te „čudne“ procedure na meji. Končno smo utrujeni in premraženi prekoračili mejo z obema tovornjakoma. Samo nekaj kilometrov za mejo je bil lokal, kjer so se zbirali vozniki z vseh vetrov. Med njimi so bili takšni, da me je kar postalo strah. Podobni tistim, ki sem jih poznal samo iz filmov. Dolgobradati, mišičasti in polni tatoo-jev. Dandanes je to povsem normalno, takrat pa se je to pojavljalo še najbolj v tovarnjaški sceni. Naš šofer drugega tovornjaka je bil tako žejen, da je na hip popil celo steklenico penečega vina.

Ko smo po daljšem odmoru hoteli nadaljevati vožnjo proti jugu, nas je čakalo zelo neprijetno presenečenje. O groza, naš drugi tovornjak ni več vžgal! Kaj zdaj?

K sreči je bil Lojz, šofer prvega vozila, zelo iznajdljiv. Ukazal je Francu, naj poišče leseni metrski drog, katerega bi dal med oba tovornjaka. Tako bi en tovornjak tiščal drugega v upanju, da bo prvi potem res vžgal. Sijajna ideja, ki je konec koncev bila tudi uspešna. Franc, od pijače malo omamljen, je stopil v temno garažo in upal, da bo našel kaj primerne. Po krajšem iskanju je zaklical: „Ga že imaaam! Ta zadnji „a-a-a“ pa je prešel v en sam krik in slišala sva samo še en zamolkel „plop“! Tišina! Franca pa nikjer. Kam je izginil? Komaj sva zadržala smeh, ko sva ga po nekaj trenutkih v polmraku spet zagledala. Z umazanim obrazom, poln starega motornega olja, je prikukal iz luknje, ki se je nahajala v prostoru in je služila popraviljanju avtomobilov. Kako je klel in vpil! K sreči se ni poškodoval, le dolgo je še smrdel po olju in bencinu.

Nadaljevanje sledi.